Р Е Ш Е Н И Е
№ 42513

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 59 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10686** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена жалба от И. В. Д., с ЕГН [ЕГН], като родител и законен представител на малолетната Я. И. Д., срещу Решение № 99-00-16-155/05.06.2026 г., издадено от председателя на Държавна агенция за закрила на детето /ДАЗД/, с което е решено предоставянето в незаверени копия на електронен носител на госпожа Н. В.-Х. от [населено място] на 34 броя описани в опис документи, създадени от служители в ДАЗД при МС, в едномесечен срок от влизане в сила на решението.

В жалбата са изложени съображения за това, че оспореният акт нарушава императивната защита на сведения и лични данни за детето по смисъла на чл. 11а от Закона за закрила на детето /ЗЗДет/, тъй като на заявителката Н. В.-Х. са предоставени 34 документа – сигнали, писма, отговори на ДАЗД до ДСП-В., ДСП-Л. и податели, без съгласието на жалбоподателя. Твърди, че документите – предмет на решението, съдържат детайлни сведения и твърдения, засягащи родителския спор, социални услуги, ползвани от детето (в т.ч. Центъра за обществена подкрепа – В.), здравословното, емоционалното и психологическото му състояние, както и лични възприятия на жалбоподателя, които сведения са събрани изцяло за нуждите на производства по закрила на детето и представляват част от досието по случая по смисъла на чл. 58 ППЗЗДет. Излага доводи, че решението пренебрегва висшия интерес на детето и застрашава неговото психологическо и емоционално състояние, тъй като предоставянето на документите неизбежно задълбочава родителския спор и поставя детето под емоционален натиск. Като не е извършил оценка на последиците за детето, органът е нарушил чл. 3 от Конвенцията за правата на детето и § 1, т. 5 ДР на ЗЗДет. Счита, че оспореният акт е издаден при пълна липса на фактически мотиви по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като председателят на ДАЗД е възпроизвел декларативно, че

предоставянето на документите на заявителя няма да навреди на детето, без да анализира съдържанието на нито един от тях. Счита също, че предоставянето на документите в неанонимизиран вид представлява неправомерно разкриване на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 2 и чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД, като особено утежняващо обстоятелство е предоставянето им на лице, с което жалбоподателят се намира в дългогодишен, остър и ескалиращ конфликт, в т.ч. съдебни производства относно родителски права и режим на лични отношения с детето. Позовава се на чл. 6, пар. 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, като твърди, че в случая липсва съгласие от субектите на данни, а законният интерес на трети лица е силно ограничен, тъй като преимущество имат интересите или основните права на детето. Моли за отмяна на решението.

В съдебно заседание жалбоподателят, се явява лично и с адв. Л., който поддържа жалбата и моли процесното решение да бъде отменено. Претендира разноски по представен списък. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на заинтересованата страна.

Допълнителни съображения жалбоподателят и процесуалният му представител излагат в представени подробни писмени бележки.

Ответният орган – председателят на ДАЗД, чрез процесуалния си представител, е представил административната преписка във връзка с оспореното решение. Не е представил становище по жалбата.

В съдебно заседание се представлява от юрк. И., който оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне.

В представени писмени бележки развива съображения за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на решението. Твърди, че предоставянето на документите предполага преценка на три самостоятелни, взаимно свързани правни института – родителската отговорност; правата на детето като самостоятелен носител на права; професионалната независимост на специалистите, работещи с детето. Тези три елемента не се намират в отношение на йерархична подчиненост, а законодателството изисква във всеки конкретен случай да бъде намерен справедлив и законосъобразен баланс, поради което въпросът за достъпа до документацията по случая не може да бъде решен единствено чрез позоваване на родителски права. Налице е необходимост от комплексна оценка на всички засегнати права и интереси, каквато в процесния случай е извършена, като е взет предвид най-добрият интерес на детето. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира разноски.

Конституираната заинтересована страна – Н. Ж. В.-Х. – заявител в административното производство, чрез пълномощника си адв. К., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли решението на председателя на ДАЗД да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Посочва, че част от предоставените й документи са копия от сигнали, на които самата тя е автор, както и копия от писма, адресирани до нея. Твърди, че в качеството си на инициатор на тези производства и на основание чл. 34, ал. 1 АПК, тя има законово право на достъп до материалите по преписката и на получаване на копия от тях. Посочва също, че родителите и законните представители на детето не са трети лица по смисъла на чл. 11а ЗЗДет и доколкото тя е законен представител и упражняващ родителските права родител на малолетната Я. Д., има пряко право и задължение да се запознава с всички документи и институционални мерки, касаещи детето. В тази връзка твърди, че органът подробно и хронологично е описал всички 34 документа по входящи и изходящи номера, съобразил е връзката им със защитата на правата на заявителя и е констатирал липсата на вреда за детето. Моли за отхвърляне на жалбата. Претендира разноски.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Безспорно по делото се установява, че жалбоподателят И. В. Д., заедно със заинтересованата страна Н. Ж. В.-Х., са родители на малолетната Я. И. Д., [дата на раждане] по време на съжителството им, като страните са във фактическа раздяла от 2022 г.
Безспорно е също, че родителските права върху детето са предоставени на майката – Н. Ж. В.-Х.. Това се установява и от представеното по делото копие от решение № 279/17.03.2025 г. по в.гр.д. № 1194/2024 г. на Окръжен съд – Варна, IV състав, ГО, относно предоставяне на родителските права и определяне на режим на лични отношения с бащата. С Определение № 5985/20.12.2025 г. по к.гр.д. № 3249/2025 г. на ВКС, 3-то ГО, 5-ти състав, съдът не допуска касационно обжалване на въззивно решение № 279/17.03.2025 г. по в.гр.д. № 1194/2024 г. на Варненски окръжен съд.
На 29.07.2026 г. в Министерство на труда и социалната политика е постъпило искане от Н. В.-Х., в което излага, че чрез публикация в профила на бащата на детето, Х. е научила, че в периода 27.04.2026 г. – 30.04.2026 г. в ДСП – В. е извършена проверка по подаден от Д. сигнал относно спазване правата на детето, регламентирани в чл. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 9, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, както и правото на закрила на детето, рагламентирано в чл. 10, ал. 1 ЗЗДет. Твърди, че от публикацията не става ясно какви конкретни нарушения са открити и какви точно предпоставки за нарушаване правата на детето са създадени, както и от кого. С оглед на факта, че родителските права са предоставени на нея, а на Д. е определен режим на лични отношения, Х. е изискала да бъде запозната в пълнота с депозираните от бащата сигнали в МТСП, ДАЗД, ДСП-Л. и ДСП-В. срещу нея и срещу всички останали институции и служители в тях, както и резултатите от проверките по случаите. Изисква и предоставянето в пълен обем на материалите, включително резултатите от проверките във връзка с подадените от нея сигнали.
С писмо рег. № 91-АО-2060/30.07.2026 г. заместник-министърът на труда и социалната политика препраща искането на Н. В.-Х. до председателя на ДАЗД за разглеждане по компетентност и изготвяне на отговор до подателя.
След получаването му на 31.07.2026 г., административният орган – председателят на ДАЗД, възприема искането като заявление с обективирано в него искане за издаване на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК и издава решение № 99-00-16-155/05.06.2026 г., с което предоставя в незаверени копия на електронен носител на госпожа Н. В.-Х. от [населено място], на 34 броя описани в опис документи, създадени от служители в ДАЗД при МС, в едномесечен срок от влизане в сила на решението.
В мотивите на решението е посочено, че административният орган следва да предостави документи на заявителя Х., които са от значение за упражняване на нейни права и законни интереси, няма да навредят на детето Я. И. Д. и са съставени от служители на ДАЗД.
Решението е връчено на жалбоподателя и баща на детето на 05.08.2026 г.
Жалбата е подадена на 21.08.2026 г.
Заинтересованата страна е представила по делото молби за защита от домашно насилие, инициирани от жалбоподателя и постановените въз основа на тях съдебни решения.
Жалбоподателят представя по делото молба от Н. В.-Х., депозирана на 24.04.2026 г. пред ВКС, с която на основание чл. 282, ал. 2 ГПК се иска спиране изпълнението на решение № 1128/04.11.2025 г. по гр. д.№ 2544/2024 г. по описа на Окръжен съд-Варна в частта, с която съдът е определил режим на лични отношения между Р. Л. Д. и детето Я. И. Д..
Представил е и решение № 1128/04.11.2025 г. по в.гр.д. № 2544/2024 г. на Окръжен съд – Варна, V

състав, ГО, с което е отменено решение № 3543/04.10.2024 г. по гр.д. № 1101/2024 г. по описа на РС-Варна, 31 състав, с което е определен режим на лични контакти на Р. Л. Д. с внучката й Я. И. Д., както следва: до навършване на петгодишна възраст на детето на два месеца веднъж в последната нечетна неделя на двумесечието, считано от началото на съответната година за времето от 10ч. до 17я, а след навършване на петгодишна възраст – последните нечетни петък, събота и неделя на първите и последните четири месеца от годината от началото на годината за времето от 12ч. в петък до 20ч. в неделя. Вместо него съдът е постановил друго решение, с което е определил режим на лични контакти на Р. Л. Д. с детето, както следва: - една седмица самостоятелно през лятото непосредствено след определения със съдебен акт/определение за постановяване на привременни мерки или влязло в сила съдебно решение/ в производството по гр.д. № 12460/2022 г. по описа на РС-Варна и следващите му инстанции режим на лични контакти на бащата И. В. Д. с детето Я. И. Д., като след края на периода детето бъде върнато в дома на майката от неговата баба Р. Л. Д. или от неговия баща И. В. Д.; - всеки месец съвместно с бащата И. В. Д. в рамките на определения със съдебен акт/определение за постановяване на привременни мерки или влязло в сила съдебно решение/ в производството по гр.д. № 12460/2022 г. по описа на РС-Варна и следващите му инстанции режим на лични контакти на бащата И. В. Д. с детето Я. И. Д. през един от съответните уикенди от месеца; всяка неделя по телефон или чрез друго средство за електронна комуникация/видеоразговори от 17:00 до 17:20 часа/.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:
Предмет на оспорване е Решение № 99-00-16-155/05.06.2026 г., издадено от председателя на ДАЗД, с което е решено предоставянето в незаверени копия на електронен носител на госпожа Н. В.-Х. от [населено място], на 34 броя описани в опис документи, създадени от служители в ДАЗД при МС, в едномесечен срок от влизане в сила на решението.
Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 АПК, съгласно която разпоредба когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца. В случая органът не е изпълнил задължението си по чл. 59, ал. 2, т. 7АПК, като не е посочил правилно съдът, пред който актът му подлежи на оспорване, указвайки, че решението може да бъде обжалвано пред компетентния административен съд. Макар органът да е посочил правилно срока за оспорване – 14-дневен, разпоредбата на чл. 140, ал. 1 АПК изисква кумулативно да бъдат точно посочени и срокът за обжалване, и пред кой конкретен административен съд може да се подаде жалба, което в случая не е сторено /в този смисъл определение № 3688/26.03.2024 г. по адм. д. № 1158/2024 г. на ВАС, VII отд., определение № 1783/09.02.2018 г. по адм.д. № 955/2018 г. на ВАС, VII отд./. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на процесния акт, тъй като, от една страна, жалбоподателят твърди неправомерно разкриване на негови лични данни, а от друга – в качеството си на баща на детето, е бил заинтересована страна в административното производство, поради което е процесуално допустима.
Настоящият съдебен състав приема, че е сезиран с жалба срещу годен за оспорване акт - решение за издаване на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 3 АПК, представляващо предоставяне на административна услуга по смисъла на §1, т. 2, б. „в“ от ДР на Закона за администрацията, изразяваща се в предоставяне на трето за делото лице на достъп до документи,

съдържащи се в административна преписка, образувана по повод сигнал за закрила на малолетната Я. И. Д., подаден от нейната майка Н. В.-Х., поради което жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.
Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т.е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По съответствие на решението с процесуалните правила:
Оспореното решение е издадено от компетентен орган – председателят на ДАЗД, в съответствие с предоставените му правомощия по административно обслужване на гражданите и юридическите лица в областта на закрилата на детето и в качеството му на орган, който разполага с търсената от заявителката информация.
Спазена е установената от закона писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, като е посочен издателят на решението, адресатът, правното и фактическото основание за издаването й. Изложени са мотиви, въз основа на които органът е приел, че са налице основания за предоставяне на документи на заявителката.
Съдът намира, че при издаване на процесното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да водят до отмяна на акта на процесуално основание. Освен това, настоящият състав счита, че съществено е това нарушение на процедурата, недопускането на което би довело до различен от приетия резултат. Т. в настоящото производство съдът не установи.

По съответствие на решението с материалния закон:
Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон, поради следното:
Искането за предоставяне на информация, касаеща детето на заявителката Н. В.-Х., представлява искане за извършване на административна услуга по смисъла на легалното определение, дадено в § 1, т. 2, б. „в“ от ДР на Закона за администрацията. Съгласно цитираната разпоредба „административна услуга“ е извършване на други административни действия, които представляват законен интерес на физическо или юридическо лице. Съгласно § 8 от ПЗР на АПК уредените в кодекса производства по издаване на индивидуални административни актове и тяхното обжалване по административен и съдебен ред се прилагат и при извършването на административни услуги, както и при обжалването на отказите за извършването им, освен ако в специален закон е предвидено друго. Следователно, за тези производства са приложими нормите за издаване и обжалване на индивидуални административни актове. Търсената информация представлява законен интерес за Н. Ж. В.-Х., която да й послужи при упражняване на нейно законно право по чл. 122, ал. 1 от Семейния кодекс.
Подаденото от В.-Х. заявление с обективирано в него искане за издаване на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 АПК е редовно и допустимо. Последното включва необходимата индивидуализация на лицето, за което се отнася – трите имена на детето, както и посочване на качеството на заявителя като негова майка, на която, по силата на влязло в

сила съдебно решение, са предоставени родителските права, респективно ежедневните и непосредствени грижи за детето. Заявлението изцяло отговаря на изискванията на чл. 29 и чл. 30, ал. 1 АПК, има ясен предметен обхват по материя, който без съмнение позволява на ответника да разбере в какво се изразява искането.
Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЗДет, всеки родител, настойник, попечител или друго лице, което полага грижи за дете, може да иска и да получава съдействие от органите, а съгласно ал. 2 – родителите, настойниците, попечителите или други лица, които полагат грижи за дете, имат право да бъдат информирани и консултирани за всички мерки и действия, предприемани по този закон, с изключение на случаите по чл. 13, и могат да поискат промяна на мерките при изменение на обстоятелствата.
Доколкото Н. В.-Х. не е лишена от родителски права, тя несъмнено има правен интерес да получи търсената информация. Тук следва да се подчертае, че правото на информация за детето не принадлежи единствено на родителя, на когото е възложено упражняването на родителските права. В тази връзка, независимо от това кой от родителите е поискал информацията, същата подлежи на предоставяне. Това е така, тъй като родителят, на когото е определен режим на лични отношения не изгубва нито своето родителско качество, нито титулярството на родителските права и задължения.
Както е разяснено и в мотивите на Тълкувателно решение № 1/03.07.2017 г. по тълк.д. № 1/2016 г. на ОСГК на ВКС на Република България по правило титуляр на родителските права и задължения в пълния им обем и въз основа на собствен и независим титул от този на другия родител, е всеки един от двамата родители. Законът изисква родителските права и задължения да се упражняват от родителите в интерес на детето, да се осъществяват заедно и поотделно от родителите и по общо съгласие на родителите. В редица специални закони се изисква съвместно упражняване на родителски права, независимо брачния статус на родителите, когато с тях се засягат особено важни за детето права и интереси (определяне на име, промяна в гражданството, издаване на паспорт и пътуване в чужбина, религиозното възпитание на детето, даване на съгласие за осиновяване).
Следва да бъде взето предвид, че Регламент (ЕС) 2016/679 гарантира правото на родителя да получи информация за всички мерки и действия, предприемани по отношение на детето му, чрез достъп до съставените за това документи, включително и обработваните лични данни на детето. Съгласно чл. 23, § 1, б. „и“ от Регламент (ЕС) 2016/679 се допуска чрез законодателна мярка да се ограничи обхватът на задълженията и правата, предвидени в чл. 12-22 и в чл. 34, за да се гарантира защита на субекта на данните или на правата и свободите на други лица.
Достъпът до информация от страна на родителя е в интерес на детето, тъй като е гаранция за закрила на нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие. В случая не са представени доказателства за наличие на изключенията по чл. 11а ЗЗДет. за предоставяне на информация на родителя, включително изразено несъгласие от жалбоподателя за разгласяване на данни за детето Я. И. Д., поради което възраженията му в тази насока са неоснователни. Действително в чл. 11а ЗЗДет. съществува забрана за разгласяване на сведения и данни за дете без съгласието на неговите родители или законни представители, освен в случаите по чл. 7, ал. 1 с.з., но тази забрана се отнася само за третите лица, а не за родителите, каквато е заинтересованата страна В.-Х..
Не следва да бъдат споделени и възраженията на жалбоподателя, че решението пренебрегва висшия интерес на детето и неговото психологическо и емоционално състояние, доколкото задълбочава родителския спор. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДет, „най-добър интерес на детето“ е преценка на: а) желанията и чувствата на детето; б) физическите,

психическите и емоционалните потребности на детето; в) възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; г) опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; д) способността на родителите да се грижат за детето; е) последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; ж) други обстоятелства, имащи отношение към детето. Всички изброени следва да се вземат предвид и оценят в тяхната съвкупност с оглед осигуряване правилното развитие, сигурността и благополучието на конкретното дете. В тази връзка, настоящият съдебен състав приема, че самото наличие на траен и неразрешен родителски конфликт е източникът на евентуален психо-емоционален натиск и безпокойство на детето, а не законосъобразното предоставяне на документи от страна на ответника на майката на детето в качеството й на родител и законен представител. Сама по себе си предоставената информация не генерира конфликт.
Неоснователно е и възражението за липса на фактически мотиви, тъй като председателят на ДАЗД декларативно е възпроизвел, че предоставянето на документите на заявителя няма да навреди на детето, без да анализира съдържанието на всеки един от тях. В мотивите на оспорения акт е посочено, че административният орган следва да предостави на заявителката документите, които са от значение за упражняване на нейни права и законни интереси, няма да навредят на детето и са съставени от служители на ДАЗД. След това изчерпателно е изредил 34 бр. такива документи и е отхвърлил искането в останалата му част. Макар да не е изрично посочено, административният орган е анализирал всеки от тези документи, извършил е конкретна оценка на последиците от своето решение и е предоставил конкретно определени документи именно въз основа на тази преценка.
Що се отнася до възражението за неправомерно разкриване на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 2 и чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679 и чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД, то също е неоснователно. На първо място, следва да бъде отбелязано, че съдържащите се в документите лични данни на жалбоподателя касаят качеството му на родител и законен представител на детето, поради което няма пречка те да бъдат предоставени на другия родител.
На следващо място, както беше посочено по-горе, съгласно чл. 8, ал. 1 ЗЗДет, всеки родител, настойник, попечител или друго лице, което полага грижи за дете, може да иска и да получава съдействие от органите, а съгласно ал. 2 – родителите, настойниците, попечителите или други лица, които полагат грижи за дете, имат право да бъдат информирани и консултирани за всички мерки и действия, предприемани по този закон, с изключение на случаите по чл. 13, и могат да поискат промяна на мерките при изменение на обстоятелствата. Правният интерес произтича от качеството му на родител и законен представител, на когото законът предоставя правото да бъде информиран и консултиран относно всички мерки и действия, предприети по Закона за закрила на детето (чл. 8, ал. 2 ЗЗДет.).
По смисъла на съображение 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, досието на детето, което се създава във връзка с прилагането на мерките по Закона за закрила на детето, съдържа лични данни. Съобразявайки понятията "лични данни" според чл. 4, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, "обработване" съгласно чл. 4, § 2 от същия регламент и „сведения и данни за личността на дете“ според § 1, т. 2 от ДР на ЗЗДет., съдът приема, че нормативно както по реда на ЗЗДет., така и с Регламент (ЕС) 2016/679 е гарантирано правото на родителя да получи информация за всички мерки и действия, предприемани по отношение на детето му, чрез достъп до съставените за това документи, включително и обработваните лични данни на детето.
По изложените съображения съда намира, че оспореното решение е постановено от компетентен орган, при спазване на установената форма, при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона,

поради което и подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските:
Предвид изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски.
Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. При определяне размера на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер 102.26 евро.
Заинтересованата страна също претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 510 евро, за което се представят доказателства за извършено плащане. Процесуалният представител на жалбоподателя е направил възражение за прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение. Съобразно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. В настоящия случай поисканите разноски са в определения в Наредбата минимум, поради което следва да не се уважава възражението за прекомерност от страна на процесуалния представител на жалбоподателя и на заинтересованата страна се дължат разноски 510 евро.
Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата от И. В. Д., с ЕГН [ЕГН], като родител и законен представител на малолетната Я. И. Д., срещу Решение № 99-00-16-155/05.06.2026 г., издадено от председателя ДАЗД, с което е решено предоставянето в незаверени копия на електронен носител на госпожа Н. В.-Х. от [населено място] на 34 броя описани в опис документи, създадени от служители в ДАЗД при МС, в едномесечен срок от влизане в сила на решението.
ОСЪЖДА И. В. Д. с ЕГН: [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** на Държавна агенция за закрила на детето сумата от 102.26 евро, представляваща разноски по делото.
ОСЪЖДА И. В. Д. с ЕГН: [ЕГН] **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. Ж. В.-Х. с ЕГН: [ЕГН] сумата от 510 евро, представляваща разноски по делото.
РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: